

H. HADABÁS ILDIKÓ

Vagyok, aki vagyok

Ki törődik a csillagokkal, mikor nem világítanak,
és a forgó időben elbújva betakarják fényüket,
hogyan a földi végtelen mezőkön kinyújtózzon a vaksötét?

Ki tudja az utakat, ösvényeket, hogy odatalálhassunk a
napsütötte tisztásokra, ahol sohasem halványulnak a színek,
a csipős hajnalokban fanyar illatok lengik körül az álmokat?

Ki teszi bele magát az ölelésbe, minden hangtalan szavával,
mikor valami annyira hiányzik, hogy az már megnevezhetetlen,
s csak éle van a tegnapi-jövőnek, sarló megvágta szeretetnek?

Ki vigyázza tovább azt az emlékkeretben megőrzött világot,
hogyan ne szökjenek ki belőle a holtak arcai, miközben várakozunk
a nevekbe vésett tűnő lét mozdulatára, s néha felismerjük bennük magunkat?

Ki az, aki rendet rak, s a gyásszal teleüvöltött minden-napot, mint
a rádiót lecsavarja, feszülő vállainkat leereszti, s kivezeti belőlünk
a háború, a hódítás, szadista gyilkolás, jogtalanság démonait?

Ki lesz, aki az utolsó pillanatban elkapja lehulló tudatunkat,
s megajándékoz a végső, leomlott év-falaink alá temetett reménnyel,
s önzéssel telerakott vágyainkból, szemünkből kisöpri a gonoszt?

A pelyva-válasz mindig útszélre hull.

Kihagyások

A padra ejtett, elfáradt kéz,
összekulcsolta az imát,
és megakadva mondta-mondta,
én Istenem, Te megbocsáss,
nem úgy mint én!
harag a szívem,
önmagamat korbácsolom,
mert minden nappal,
minden éjjel, jó lenne
egyszer mondanom,
ha akaratom lenne hozzá,

homályos minden, s nem tudom ...,
elkezdtem Hozzád az imámat,
s addig jutok, hogy megbocsáss,
minden elmúlt percnyi időért,
amiben nem voltál jelen,
hogyan annyi gondolat hibás volt,
és mennyi tett hiteltelen,
és céljaimban mennyi önzés,
nem Lázár voltam, Istenem!
Langy eső hull a száraz ágra,
virág illata szívemen,
kitárt karomba beölellek,
ne haragudj rám, Istenem!

Hazaérkezés

Már senki sem vár.
A vasúti restik rég bezártak,
legalább húsz évvel ezelőtt – amikor
még kockás terítőjű kis asztalok között
a peronon a pincér, úgy nyáridőben,
vitte a habzó söröket,
és a vendégek arcát néha
betakarta a kormos gombolyag
fütytős hangja, amiből ráérősen előbukkantak
a nagybeszédű hangosok, és a bánatos gavallérok,
akik olykor intettek a tűnt idők asszonyainak.
Akkor még szerethettem ezt az ültetést, amelyben
ismerték egymást az indulók, az érkezők.
A szalutáló vasutasok őrizték a város arcait,
a faluba indulók neveit, testeit, akiknek
az irgalmatlan magas, régi vicinálisok lépcsőin
felsegítették batyuikat, hogy hazavihessék
a városi boltok olykor hamis csillogását.

Muskáтли tobzódó színei ömlöttek napba, vagy esőbe,
minden érkezéskor: ezzel az örömmel
ölelhettem magamhoz a hosszú Gróf utat,
a Nagytemplom tornyait,
a peckes kis ál-romzatú házakat,
a felismerő köszönéseket, a platánok titkait, mert
Megérkeztem!
Az élet várt – az otthonom tele volt

Anyám jókedvével, kérdései csak úgy
szállongtak mindenütt, susogtak a diófákon,
kísértek a folyosón, a kert darázs-szerelmes
gyümölcsfái között és minden fény engem ölelt.

Mára eltűntek az állomások arcai, a kormos
mozdonyok, a sípszót verő huncut mozdonyvezetővel,
s a vasúti restik helyén automaták csurgatják a visszajáró
verdesését a fémes vályúba, s a tojásrántották
terjengő illatát sem szippanthatják vágyakozva
a spicces férfiak. Múló idővel érkezünk, s megyünk,
ahogy az évszakok, könyörtelen rendben.

A temetőben a gesztenyefák gyertyái himbálják
a tavaszt, és a keresztek neveiből kimosolygó arcokat,
melyet arany fénybe koszorúz a május.
Az idő visszafelé kanyarogja az
emlékezés aranyútjait, miközben
házunk öreg kapukilincset bezárta az örök csend.
Mégis hazaérkezem,
hozom-viszem magammal
anyám-apám-párka nénikéim arcát,
enyémek ők, és én övük vagyok, hallom
ahogy a Bencés templom angyalival énekelnek,
s látom is, amint a tavaszi surranó szél
behúzza maga után a nehéz templomajtót,
amit öreg barátok eres kezéből kiragad,
s tréfásan visszalendít.

Anyám mókás kalapját felpörgeti az égbe
az a huncut bakonyi szél, s én szaladok,
szaladok utána az örök ragyogásban,
pedig tudom, hogy el nem érhetem,
s azt is, hogy a résnyire nyílt boldogságban
nincs tér, idő ahol a lábam letehetném,
s megérkezésem célhoz érne.